

3.

1580. táján.

Sztárai Miklós. Az Viz ezönnec Historiayarol valo szép Enec, Moisesnec első Könyvénc hatodic, hetedic, nyoltzadic és kilentzedic részéből szerzettet. 4-rét. (B³ B₄ levél correcturája).

A szöveg teljesen megegyez a kolozsvári 1581-iki kiadásával. (L. Szabó Károly. Régi Magyar Könyvtár 182. szám); de a betűk eltérők. A jelen kiadás régiebbnek látszik.

Az mi életünket hogy meg szabadította,
Meg emlekezek az Noe Barkayarol,
Ez mind benne való vadakrol barmokrol,
Igy meg emlekezik az mi nyai allyankrol,
Es ő meg szabadit hidgyed minket abbol.

Ezt is iol eűnkbe kerlek hogy mi vegyük,
Hogy az Barka kiűl valakik leuenek,
Az Viz ezőn miat azok el vesenek,
Mi tanusagunkra azok is leuenek.

Nekünk mostan Barkank az Anya ő, egyház,
Ha annak tagya les ő abban meg allás,
Hittel io elettel te benne meg maratz,
Az őrk Halallal hidgyed te meg nem hals.

De mikeppen Noe Barkából kiűen,
Tista allatokbol aldozatot teuen,
Magat es czaladgyat Istennek ayalun,
Istennek aldalsat aakoron meg halun.

Ackebben az Christus az itilet napian,
Minket ő hitet Szent Attyanak ayanl,
Őrk bodogsagban es refesse resen,
Vralkodunk őrk dűczőségben,
Eztünk eűt ferzek versekben,
Kik őlk menteben,
Eztünk be

Est ha mi elendgyük bizónyal meg higgyük,
Isten velünk lehen bator nyiluan tudgyuk,
Nyomorúságinkban nem hagy el meg lartnyk,
Mikeppen az Noe peldayaban halliuk.

Tetoua az Barka noha hanyattatek,
Az Viz ezön miat süllel hordostatek,
De lam az vizektől el nem borittatek,
Istennek által meg oltalmaztatek.

Sőt az vizek neki gyamoli lehenek,
Az földiől általok mert fel emeltetel
Vizektől az földön meg borittatek,
Az benne valockal eppen meg tartatek.

Ekeppen az Isten ha el nem hagyja,
Az Szele szél azzat is oltalmazza,

Noha habornual gyakran latogattya,
Eaz ő hiueit ő meg ostorozza.

Czak mi nek egyes Attya velünk czelekedik,
Az mi bűneinkert reánk fegyvedezik,
Mert vesztelmünkbe ő nem győnyörködik,
Sőt idődségünk re nyiluan igyekedik.

Olly igen keuannya ő az mi iauunkat,
Hogi mindenkor boczat rank olly nyauallyakat,
Kikben ő lathassa ninekünk haznunkat,
Mert igen akarya mi iobbulafunkat.

Mikor ő mi reánk az veszt boczattya,
Lam az mi hiutenket akkoron proballya,
Es irgalmaságot hozzánk meg mutattya,

Az

BsV.